

Ботевъ е роденъ въ живописния балкански градецъ Калоферъ, на първия день на Коледа, 1848 година — и затова, по тогавашенъ обичай, билъ кръстенъ Христо. Той билъ здраво и красиво момче, се издигалъ надъ всичкитъ си другари по умъ и способности.

Въ училището Ботевъ се училъ добре, въ игритъ билъ ненадминатъ, между другаритъ минавалъ за веселъ разказвачъ и шегобиецъ. Но не билъ много миренъ. За немирство неговиятъ прочутъ по онова време баща, учителъ Ботьо Петковъ, често го наказвалъ наравно съ другитъ ученици. Още ранни години Ботевъ обичалъ хубавата българска природа, та често скиталъ съ другари изъ калоферския балканъ. Обикналъ да слуша и разкази за българскитъ хайдутъ, които отмъщавали на турци и на чорбаджии зарадъ тѣхнитъ неправди и насилия. Още отъ тогава той почналъ да мрази турцитъ, да презира народнитъ изѣдници и да мечтае за освобождението на своята родина.

Учителъ Ботьо виждалъ, че синъ му е даровитъ момъкъ и искалъ да му даде високо образование. Ето защо когато Христо свършилъ трети класъ въ Калоферъ, той го пратилъ да се учи въ гимназията въ Одеса (Русия), дето имало и други българчета. Ботевъ билъ тогава на 17 години. Първата година той вървѣлъ добре, но скоро буйния му нравъ взелъ преднина, та въ началото на третата учебна година немирникътъ билъ изключенъ отъ гимназията. Следъ това учителствувалъ нѣколко мѣсеца въ българското село Знаменка (Русия) и се завърналъ пакъ въ Калоферъ. Строгиятъ му баща го посрещналъ студено и намръщено. Мжчно му било, че Христо ще остане недоученъ, пъкъ се и